

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12057/2022
13.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, свих из ... и ГГ из ...- ..., чији је пуномоћник Зоран Радић, адвокат из ..., против туженог ДД из ..., чији је пуномоћник Милорад Петровић, адвокат из ..., ради заштите права својине, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 755/22 од 30.03.2022. године, у седници одржаној 13.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 755/22 од 30.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 755/22 од 30.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 810/19 од 15.12.2021. године утврђено је да је тужени без правног основа узнемиравао тужиоце у вршењу права својине на кат. парц. бр. .../..., потез „...“ (...), њива V класе у површини од 0.07,51ха, по врсти пољопривредно земљиште уписано у лн. ... КО ..., на тај начин што је без дозволе тужилаца у периоду мај-јул 2019. године наведену катастарску парцелу насипао ризлом, а потом исту користио за пролаз пешице и моторним возилима до своје кат. парц. бр. .../... КО ..., чиме су тужиоци онемогућени да у потпуности врше своје право својине, те је тужени обавезан да престане са радњама које узнемиравају тужиоце у вршењу права својине на наведеној катастарској парцели, тако да престане са насипањем и радовима без пристанка тужилаца као свих сувласника на истој и забрањено му је да тужиоце убудуће поново узнемирава на исти или сличан начин у вршењу права својине на наведеној катастарској парцели под претњом новчаног кажњавања у извршном поступку. Тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 221.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 755/22 од 30.03.2022. године жалба туженог је одбијена и наведена првостепена пресуда је потврђена и одлучено да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У ревизији се одређено не указује на испуњење тих услова у овој правној ствари.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради тражене заштите права својине тужилаца као сувласника непокретности, применом одредаба члана 42. став 1. и 43. Закона о основама својинско-правних односа.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана пресуда, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд је оценио да у конкретном случају није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе, како се ревизијом непоткрепљено предлаже, и да не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог применом института изузетне дозвољености ревизије, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не

прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 20.08.2019. године. Вредност предмета спора износи 10.000,00 динар.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић